

Baliem

Baliem

Wilfried Cooman

Reeks: Prinses Sabrina

Tekstcorrectie: Jan, Nele Vanderheiden, Roos Goethals, Inge
De Clercq en Björn Cooman

Coverontwerp: Chinouk Van Den Vreken

Eerste druk augustus 2023

ISBN: 978 94 64856 27 9

Wettelijk depot: D/2023/1 Wilfried Cooman, uitgever ©2023
<Wilfried Cooman>

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Wanneer we de last van het leven
samen dragen, is het maar half zo
zwaar.

Je bent moediger dan je gelooft, sterker
dan het schijnt, slimmer dan je denkt.

r was met moeite ochtendschemering. De zon stond net boven de horizon, toch weerhielden de bergen haar stralen in de vallei te laten schijnen in het centrale berggebied van de Indonesische provincie Papoea. Het dorpje lag in een dichtbegroeid laagland en bestond uit slechts een paar hutten. Deze waren opgebouwd uit houten stokken met daartussen klei. Het dak was van riet, gras en mos. Een paar families woonden er vredig bij elkaar. Meer dan wat vruchtbare grond en wat gras voor enkele dieren hadden ze niet nodig. Ook de varkens hadden het daar naar hun zin.

In de verschillende kleihutten was iedereen nog aan het slapen. Alles was er bedaard en sereen. Een klein meisje werd wakker en wekte haar moeder. Ze had buikpijn en voelde zich misselijk. Haar moeder nam haar mee naar buiten om de rest van de familie niet te storen. Beiden liepen door de moestuin en hoog struikgewas naar de nabijgelegen grote rivier. De moeder nam haar dochtertje dicht bij zich. Met haar hand maakte ze voorzichtige draaibewegingen op het buikje van haar jonge kind. Na een tijdje hoorde ze een geroep en getier vanuit het dorp. Ze dacht dat er paniek was omdat ze

beiden verdwenen waren. Vlug nam ze haar kind op de rug en snelde terug naar haar gehucht. Even voor ze toekwam, rook ze het verbranden van hout en riet. Een gloed met een dikke witte rook tekende zich af toen ze nog meer naderde. Plots hield ze halt en kon zich nog net verstoppen achter een paar grote struiken en varens. Wat ze zag, was verschrikkelijk. Vele mannen van een andere stam overvielen het dorp. Ze staken de hutten in brand. Alle inwoners werden gedood. Het was niet om aan te zien. Uit de moestuin werd alles meegenomen wat eetbaar was en de rest werd onder de voet gelopen. Ook de dieren die niet konden ontsnappen werden meegepakt. Alles gebeurde zo snel dat niets of niemand het kon overleven. Opeens liep een varken op een paar stappen van moeder en kind. Ze schrokken allebei, maar de moeder hield haar hand voor de mond van het kleine meisje. Haar dochtertje begreep dat ze heel stil moest zijn. Eén van de mannen die het varken achterna liep, stopte net voor de struiken waar ze verscholen zaten. Hun harten klopten in hun keel. De man kon de krulstaart nergens meer ontdekken, ondanks dat hij over de struiken heen tuurde. Hij draaide zich om en voegde zich terug bij de wreedaards. Kort daarna vertrok de bende met geroep en oorlogsgezing terug de bossen in.

Beiden waren zo bang dat ze als bomen geworteld, op de grond stil bleven zitten. Het duurde nog een hele tijd voor de vrouw met haar kind de schuilplaats verliet. De zon stond al boven de laagste bergtoppen toen ze vanachter

de struiken kwam. Haar kind mocht toen nog de schuilplaats niet verlaten.

Voorzichtig stapte ze naar het slagveld. De vele mannen, vrouwen en kinderen lagen verspreid over het afgebrande dorp. Allen waren op een laffe manier afgemaakt. Het was een verschrikkelijk beeld. Hier en daar was nog vuur te zien. Haar hut was volledig door de vlammen verteerd. Haar man lag met een speer in de hand naast hun zoon die zijn vader bij de andere hand vasthield. Ze barstte in tranen uit en schreeuwde zachtjes. Op beide knieën zakte ze naast haar zoon. Gekrijs en gejammer hadden het kleine meisje uit haar schuilplaats gelokt. Het kind van een paar jaar oud begreep niet goed wat er gaande was. Beteuterd stond ze achter haar mama, ze nam haar vast en knuffelde. Met haar kleine armpjes rond haar nek en hun gezicht tegen elkaar bleven ze minutenlang onbeweeglijk. De kleine loste even en wreef de tranen van haar mama weg. Hoe erg het ook was, ze moest zich sterk houden voor haar dochter.

Vluchten was het enige wat haar restte, dacht ze. Ze brabbelde, in een voor ons niet te begrijpen taal, iets tegen het meisje. De vrouw graaide nog een kalebas en een paar dierenhuiden mee en vertrok met haar kind richting rivier.

De vrouw haastte zich naar het water. Met haar dochter op haar middel was de oneffen afdaling niet zo vanzelfsprekend. Ze weende om wat gebeurd was. Schrik

was haar enige motivatie om haar dochter te redden. Inderhaast struikelde ze een paar keer. Meer dan wat lichte schaafwondjes liep ze niet op.

Op de oever van de rivier lagen uitgeholde boomstamkano's die gebruikt werden door de mannen die gingen vissen. Voorzichtig zette ze haar dochttertje op de grond. Ze keek naar de boten en begaf zich naar het gemakkelijkste exemplaar. Met de nodige daadkracht sleurde de vrouw een boot in het water. Toen nam ze haar spullen en het meisje en stapte in. Het was voor haar de eerste keer dat ze te water ging. Maar de schrik kon haar niet tegenhouden. Vol overtuiging van een beter leven voor haar dochter zette ze alle registers open. Stroomafwaarts was de beste oplossing, dacht ze en zette koers naar het onbekende.

De zon scheen volop hoog aan de hemel toen de kleine begon te jammeren. Ze kreeg honger, maar haar moeder wist wat te doen. Ze nam de rechteroever om aan te meren dat was veiliger. De kans was er kleiner om de gewelddadige stam tegen het lijf te lopen. Ze stak haar peddel links en dan rechts en zocht de beste weg om naar de oever te varen. Na heel wat proberen legde ze aan. De kleine meid maande ze aan onder de dierenhuiden te kruipen, en zich stil te houden. Haar mama stapte uit de kano en nam de kalebas mee. Tot aan de enkels zakte ze in de bodem, het water kwam tot aan haar knieën. Met enige moeite trok ze voet voor voet uit de modder. De

vrouw reikte naar een dunne tak en boog deze tot bij het vaartuig. Met wat handigheid legde ze deze vast zodat hij ter plaatse zou blijven.

Het was nu zoeken naar iets eetbaars. Haar ervaring kwam nu meer dan ooit van toepassing. Ze vond er tal van bessen en andere eetbare vruchten. Van een oude omgevallen boom kon ze een groot stuk schors verwijderen. Deze werd gebruikt om er alles op te leggen. Het geluid van een riviertje was een ware openbaring. Zelfzeker stapte ze erheen en vulde de kalebas met water. Gulzig dronk ze het frisse water op. Ze vulde hem opnieuw tot de rand en zette hem tussen de geplukte vruchten op de schors.

Bij de boot deed ze de tak terug los, kroop erin en voer terug naar het midden van de rivier. Daar liet ze de kano met de stroom mee varen.

Samen aten ze van de vruchten en de bessen. Het frisse water smaakte als het beste wat ze ooit hadden gedronken. Ze keken elkaar aan en lachten voorzichtig alsof ze het mooiste in hun leven meemaakten.

De dagen verstreken. Ze waren gelukkig samen. Soms lagen moeder en dochter in elkaars armen te dobberen op de grote rivier. Op andere momenten zongen ze liederen in hun taal. Ze hadden elkaar nog nooit zo dicht en dagenlang gezien of gevoeld. Op een dag kwam het bootje aan een tweesprong. Er moest een keuze gemaakt worden, maar die was er al snel. Stroomafwaarts was het

gemakkelijkst, dus was het voor hen naar rechts. En zo werd het terug avond, moeder laveerde in het midden van de rivier en viel kort daarna, net als haar dochter, in slaap. Alsof de kano wist waar hij heen voer, liet hij zich heel de nacht meedragen met de trage stroming. Toen de zon terug van de partij was, ontwaakten ze bijna op hetzelfde ogenblik. Moeder loodste de kano, zoals gewoonlijk naar een oever, legde hem vast en stapte samen met haar kleine het vasteland op. Ze zochten naar alles wat eetbaar was en droegen het terug naar hun uitgehouwen boomstam.

Enkele stappen verwijderd van hun vaartuig werd de vrouw in haar kuit gebeten door een slang. Ze gilte het uit van de pijn. Door overlevingsdrang gedreven wierp ze alles op de grond behalve de boomschors. Ze nam deze langs één kant vast en met grote kracht schoof ze hem langs haar been. De slang moest lossen, en toen sloeg ze met de kant van de schors op de kop van de slang. Terwijl ze riep naar haar dochter om vlug in de kano te stappen, grabbelde ze nog wat eten bij elkaar. Met hevige pijn en slepend met haar been kwam ze bij de boot aan. Ze loste de boot en liet zich erin vallen. Ze bekeek haar dochttertje en besepte dat haar laatste uren geslagen waren. Met veel moeite dreef ze het vaartuig naar het midden van de rivier en hoopte nog de volgende dag te halen.

Ze legde zich neer en moest zich sterk houden. De pijn was niet te harden en de zweetdruppels liepen van haar

gezicht terwijl het meisje met haar kleine handjes over moeders gelaat wreef. Net voor het donker werd, zag ze haar moeder nog glimlachen en sprak haar nog eens toe. Toen viel de nacht in en werd de hemel met duizenden sterren versierd.

Een gezelschap van wel tien man kwam net terug van een kleine exploratie. Een wetenschapper, Jordanus, met zijn assistent en acht mannen om de attributen mee te dragen. Terwijl ze druk aan het praten waren zagen ze al de haven waar hun schip lag. Langs het strand verzamelde de wetenschapper nog wat schelpen. Het waren allemaal zeldzame exemplaren. Sommige waren groot en andere kleiner, en ze hadden allemaal een gladde, gekleurde binnenkant.

Plotseling riep een man die wat voorop liep, dat er wat verder een bootje lag met iemand in. Iedereen haastte zich. De man die geroepen had, was er als eerste bij. Hij schrok toen hij een vrouw met een ontbloot bovenlijf zag. Ze droeg alleen een rokje van stro. Met zijn wandelstok porde hij op haar schouder, maar ze gaf geen teken van leven. Toen hij het nogmaals wilde proberen riep de wetenschapper op te houden. Jordanus voelde in de hals van de vrouw die erg koud en stijf aanvoelde. Hij voelde geen hartslag en kon alleen maar vaststellen dat de vrouw overleden was.

“Laten we ze wat verderop begraven”, zei de wetenschapper. “Bij die temperaturen mogen we niet lang wachten.”

Toen ze de vrouw uit het bootje wilden tillen verschoven de dierenhuiden en kwam het meisje tevoorschijn. Ze keek hen aan met grote bange ogen. Ook de leden van het expeditieteam waren verwonderd. Het meisje was nog zo jong, misschien nog geen twee jaar. Ze was onverzorgd en naakt. Vlug deed iemand zijn hemd uit en legde het rond het kind. Ze lieten haar nog even bekomen. Ondertussen noteerde Jordanus de letters die op de voorkant van het bootje waren aangebracht. Terwijl vier mannen een graf aan het delven waren, probeerde Jordanus het meisje aan de praat te krijgen. Veel meer dan onverstaanbare woorden kwam er niet uit. Met de nodige voorzichtigheid en respect werd de vrouw aan de aarde toevertrouwd. De wetenschapper nam het meisje bij de hand en stapte naar het graf van haar moeder. Daar zei hij enkele mooie woorden. Het meisje begreep het niet, maar gaf de indruk dat ze het heel waardeerde. Ze knielde nog even en legde beide handjes op de aarde. De expeditie zat erop en allen keerden ze terug naar de haven. Samen liepen ze over de loopbrug naar de hut van de kapitein. Kapitein Giedo was verrast toen hij het kleine meisje zag.

“Wat heeft dat te betekenen?” vroeg hij. “Is dat ook al studiemateriaal?”

“Absoluut niet,” zei Jordanus, “we hebben haar aangetroffen in een bootje bij een overleden vrouw. Ik denk dat het meisje amper twee jaar is.”

Verder vertelde hij het hele verhaal. Het meisje was bang. Het waren allemaal vreemden en ze hadden bovendien haar moeder begraven. Ze wist totaal niet meer wat er aan het gebeuren was.

De kapitein vroeg het meisje naar haar naam en van waar ze afkomstig was. Maar het meisje begreep hem niet. Toen hurkte Giedo en bekeek haar. Haar wangen zagen vuil van de met stof vermengde opgedroogde tranen. Tussen haar neusje en bovenlip waren zwarte strepen van opgedroogd snot. Onder haar vingernageltjes zag het grijs. Maar ook de rest zag er ver van fris uit. Toen gaf hij het bevel om er Walewein bij te halen. Toen hij bij de kapitein kwam, gaf deze hem de opdracht haar te wassen en te voorzien van wat passende kledij. Dat laatste was een probleem, en daar zou Walewein wel iets op vinden. Ondertussen bespraken Giedo en Jordanus wat er verder moest gebeuren.

“We hebben de afgelopen dagen de bossen in een wijde omgeving en stroomopwaarts uitgekamd. Nergens was er ook maar enige vorm van menselijk leven te bespeuren.”

“Dan zal er niets anders opzitten dan haar mee te nemen. We kunnen ze misschien afzetten in een volgende haven. Op die manier kan ze een nieuw leven beginnen. We vinden daar wel een familie die haar wil opvangen.

Ondertussen kan ze enkele dagen bekomen van wat ze heeft meegemaakt.”

Maar ze wisten bijlange nog niet alles. Ze wisten alleen dat de overleden vrouw waarschijnlijk haar moeder was geweest.

Walewein had het meisje ondertussen gewassen en bij de rest van de bemanning gevraagd naar het smalste hemd. De mouwen waren wat te lang, maar na een paar keer omplooien waren haar handjes vrij. Met zijn scherp mes sneed hij aan de onderkant van het hemd een stuk af zodat haar knieën net zichtbaar waren. Nog een stuk koord om haar middel moest het volledig maken.

“Zo, je bent weer netjes”, zei hij en glimlachte haar toe.

Het meisje had nog steeds een bange blik, maar begon toch al wat te ontspannen.

“Ik ben Walewein, en hoe heet jij?”

Hij herhaalde het nog een paar keer maar gaf het toen op. Hij nam het meisje op en wreef over haar kroeskopje.

“Je bent een flinke meid, alles zal wel goed komen.”

Het meisje zag er nu al heel wat beter uit. Haar donkere huidskleur en gitzwarte kroezelhaar tekenden zich mooi af bij het witte hemd. Het jonge kind mocht voortaan in de hut bij de kapitein blijven. Als Giedo de hut verliet dan nam hij het kind mee alsof het zijn dochter was.

Na een paar dagen was het zover, het schip zou het ruime sop kiezen. De trossen werden losgegooid en langzaam kwam de tweemaster in beweging. Het was voor het

meisje een heel avontuur, toch voelde ze zich al meer op haar gemak. De kapitein had een goede inschatting gemaakt, hoewel er nog niet werd gesproken.

Ondanks het dagelijkse contact dat Giedo met het kind had, bleef ze sprakeloos.

Tijdens een voormiddag wees ze plots naar een replica van een schilderij "Triomf van de dood, door Pieter Breugel de Oude." Het stelde een zicht voor van een leger skeletten die door het landschap liepen en dood en vernieling zaaiden. In de verte was er brand te bemerken. Je zag er mensen die tevergeefs probeerden weg te vluchten. De dood had hier duidelijk de overhand. Giedo was onder de indruk van wat hij zag. Het kind was erg geïnteresseerd toen ze nog allerlei woorden uitsprak, wat opmerkelijk was. Ze wees naar de geraamten en de branden in de verte. Maar ook naar een vrouw die op de grond lag met haar kind in de armen.

Telkens zei ze in een niet te begrijpen taal: "Ibu, ibu, ibu." Giedo voelde haar vibratie en kon eruit afleiden dat hun dorp eveneens aangevallen moest zijn. De vrouw met het kind was haar moeder.

Giedo wees de vrouw aan en sprak tot haar:

"Ibu?"

Op hetzelfde ogenblik wees hij in haar richting.

Het meisje herhaalde terwijl ze knikte met haar hoofd:

"Ibu, ibu."

De kapitein liet dadelijk Jordanus bij zich komen. Hij wees naar het schilderij. Jordanus bekeek het met wat meer aandacht. Hij luisterde naar de kapitein die het woordje 'ibu' kon vertalen in 'moeder'.

Jordanus was dermate onder de indruk.

"Dit is heel waarschijnlijk wat het meisje heeft meegemaakt. Ik zie een dorp dat aangevallen is, de geraamten zijn waarschijnlijk aanvallende krijgers", zei hij terwijl hij naar het schilderij wees. "De vrouw die we in de boot vonden met het kind zal haar moeder geweest zijn. Zij zullen kunnen vluchten zijn via het water. Er moeten daar dan toch nog ergens mensen leven?"

"We kunnen dan besluiten dat die vrouw haar moeder is", zei de kapitein. "Dat kind heeft wat meegemaakt. Een reden te meer dat we haar heel goed zullen verzorgen en haar alle liefde geven die we kunnen bieden."

En zo gebeurde dat het meisje werd omringd door de volledige bemanning. Alles werd in het werk gesteld om haar zo gelukkig mogelijk te maken. Stilaan werden er haar woordjes geleerd om elkaar te kunnen begrijpen. Na bijna een jaar wist het scheepsvolk wat er allemaal gebeurd was. De kapitein stelde een perkament op met een aantal gegevens over het meisje. Ze gaven haar een naam, met de letters die de wetenschapper op het bootje had gezien. Ook haar geboortjaar was een gok. De dag van haar vinden was haar verjaardag. Elke avond legde de kapitein een stukje van haar puzzel. Na het voltooien

ervan zag het tafereel er zo ongeveer uit van wat er zich moet afgespeeld hebben: een dorp met brandende hutten en gedode mensen eromheen, een barbaarse bende die het overviel en een moeder met haar dochter in een bootje op een rivier. Na een paar jaar rolde hij samen met de tekening het andere perkament op en stak ze in een aarden kruik. De hals van de kruik werd opgevuld met een stuk stof en met kaarsvet afgedicht.

“Als je ooit je eigen weg zal gaan, kan je dit gebruiken om je kenbaar te maken”, zei de kapitein tegen het meisje. “Kijk we zetten het hier bij de deur.”

Ze was hem zo dankbaar en antwoordde dat het niet nodig was. Ze zou altijd bij hem blijven. Toen gaf ze voor het eerst een dikke knuffel en een dikke kus.

Het meisje kon heel goed opschieten met de bemanning en hielp bij kleine klusjes. In de keuken was ze het meest, maar was altijd wel ergens bezig. Ze was meer en meer op haar gemak en voor velen een welgekomen tijdverdrijf. Ze sprak al voldoende om te antwoorden op wat de bemanning vroeg. De vele aanlegplaatsen waren niet meer bij te houden. Telkens was er een nieuw landschap of andere natuur te zien. Ook de mensen zagen er telkens anders uit. Waar de zee haar bracht was niet belangrijk, de bemanning die nu haar familie was, was voortaan het belangrijkste.

Egniffel is een kuststadje gelegen in een golvend landschap, omringd door bossen. Het kasteel ligt er op een kleine heuvel midden in de stad. Beschermd door hoge muren staan er vele werkmanshuisjes. Ze zijn wit geschilderd en staan in rijen naast elkaar en zijn verbonden door smalle straatjes. Het is er vredig en rustig. Elke dag is er markt op een groot plein tussen de huizenrijen. De omwalde stad heeft aan de zuidkant een grote dubbele stadspoort. Aan de noordkant is er een kleinere poort die meestal op slot was. Buiten de stadsmuren, richting de zee, staan nog enkele woningen. Het grasveld buiten de stadspoorten is verdeeld in percelen. Kippen, ganzen en andere kleine neerhofdieren hebben het hier naar hun zin. Wat verder staan er runderen en paarden die er genieten van het malse gras. Ook schapen, geiten en reeën zijn van de partij. Varkens houden wat verder dan weer van een modderbad of wroeten wat in de vette kleigrond. Nog wat verder zijn groentetuinen aangelegd, keurig ingedeeld volgens groentesoort. Alle mensen zijn werkzaam in en om de stad. Sommigen op het veld, anderen dan weer om de stad te onderhouden. Ook op de markt is er heel wat drukte. Marktkramers stellen hun producten te koop.

Iedereen is opgetogen en welgezind.

Op het kasteel zijn velen aan het werk. Sommigen staan in de keuken, anderen hebben dan weer een bewakingstaak. Bedden opmaken, wassen en strijken, weven of onderhoud van het kasteel is voor nog anderen. Alles is er zo vredig. Gelukkig zijn staat hier hoog aangeschreven.

De koning, de koningin en hun zoon Carados leven er graag en brengen dagelijks een bezoekje aan iemand in de stad. Op een jaar tijd hebben ze zeker meerdere keren iedereen van de stad aangesproken. Regelmatig is er een feestje. Elke verjaardag van iemand van het koningshuis wordt gevierd. Alle mensen van de stad zijn dan uitgenodigd op het grote plein voor het kasteel. Er is dan muziek. Er is voor iedereen voedsel en drank, en iedereen die het hele jaar hard werkt, wordt hiervoor beloond. De koning had het beloofd toen hij gekroond werd. En zo komt het dat er regelmatig festiviteiten zijn. De koninklijke familie is heel graag gezien.

Regelmatig komt de koning in de keuken en dan is hij altijd benieuwd naar wat er klaargemaakt zou worden. Op regendagen durft hij al eens mee in de potten roeren. Hij kent ook het geheim van het bakken van brood, alhoewel er eens een keer is voorgekomen

dat hij vergat zout toe te voegen. Jaar na jaar wordt deze vergetelheid wel eens opgefrist.

De koning houdt van paardrijden en heeft ook vandaag een rit gepland. Na de middag zou hij met een paar ruiters en de kapitein uitrijden. Ook Carados, tweeëntwintig jaar, zou meerijden. In de stallen werd alles in gereedheid gebracht door de stalknechten. Over de middag werd er verteld over de rit die ze zouden maken.

De koningin, telkens weer ongerust over wat ze hoorde, zei: "Wees voorzichtig, als jullie over die beken springen, er kan toch altijd iets misgaan."

De koning schiep rust en gaf toe dat er enige voorzichtigheid moest zijn, maar dat het niet zo gevaarlijk was.

Tegen zijn zoon zei hij: "Rustig aanlopen tot voor de beek en dan even goed sporen en het paard zal dan wel springen."

De zoon had het al meerdere keren meegemaakt en keek naar zijn moeder.

"Het is niet zo gevaarlijk. De beken zijn niet diep en zeker niet breed. We hebben deze weg al veel keren bereden."

"Het zal me gerust stemmen als jullie terug zijn."

Kort na de middag was het zover. De koningin gaf haar man nog een kus en zei: "Wees voorzichtig en zorg voor onze zoon."

“Voor je het weet zijn we terug.”

“Straks ga ik nog eens de stad in. Er zijn twee zieken en ook een geboorte. Ik ga er eens langs, die mensen zullen het graag hebben.”

“Goed”, sprak de koning, “doe ze de groeten van ons.”

Ook Carados nam afscheid met een kus en omarmde zijn moeder stevig. Samen met zijn vader verliet hij de kamer.

De koning, zijn zoon en een handvol ruiters kwamen de stallen binnen. De zeven paarden stonden al klaar voor vertrek. Iedereen nam zijn paard. De koning had een mooi donkerbruin paard met een witte bles op zijn voorhoofd. Ook de zoon was goed uitgerust. Hij ging zitten op zijn nieuwe zadel met het bijpassend rode zadeldoek dat hij voor zijn tweeëntwintigste verjaardag gekregen had. Zijn zwarte hengst blonk van gezondheid. Samen met de ruiters stapten ze rustig door de stad.

Tijdens hun tochtje naar de stadspoorten begroetten ze vele mensen. Iedereen wuifde terug en was blij de koning en zijn zoon te zien. Via een aarden pad buiten de stadsmuren draafden ze naar het bos.

De paarden werden langzaam opgedreven en verdwenen tussen het groen. Langs smalle paadjes en tussen de bomen liepen ze naast en achter elkaar. Het

was prachtig en de koning genoot er met volle teugen van. Op een open vlakte riep hij naar Carados:

“Om het eerst naar de overkant van die vlakte!”

Samen gaven ze de paarden de sporen en liepen bijna naast elkaar. De koning was nipt voor. Ze keken naar elkaar en de zoon probeerde zijn vader nog in te halen, wat hij ook probeerde, het lukte niet. De koning kwam als eerste aan. De hijgende paarden werden tot stappen aangemaand.

“Je blijft de snelste, papa, al scheelt het niet veel meer. De volgende keer is het mijn beurt.”

Iedereen stapte terug het bos in en ze keuvelden wat onder elkaar. De natuur was er prachtig. Dikke eiken en beuken met hoge kruinen wisselden elkaar af. Het bos had vele kabbelende beken die als kronkelende slangen een weg zochten. De vele varens kleurden de bodem groen. Konijnen, hazen en andere kleine viervoeters vonden er een welgekommen schuilplaats. Vogels keken nieuwsgierig wie er passeerde en zongen mooie liedjes. Na een tijdje waren de paarden terug uitgerust en kon de rit naar huis ingezet worden. Eerst op een drafje, tot ze in de verte tussen de bomen een toren van het kasteel zagen, was er geen houden meer aan. De paarden werden opgejut en schoten als pijlen uit een boog vooruit. Het ging heel snel. De koning had een kleine voorsprong met in zijn kielzog zijn zoon Carados. De bomen tussen hen passeerden zo snel dat ze bijna

niet te zien waren. Plots schreeuwde Carados naar zijn vader:

“Pa! Pas op! Een tak!”

De waarschuwing kwam te laat. De koning had de dikke tak niet gezien en hij kon deze niet meer ontwijken. Met een doffe plof knalde hij er met zijn hoofd tegenaan. Hij werd uit zijn zadel gelicht en kwam met een kwalijke smak op de grond terecht. Carados, die de tak nog net kon omzeilen, trok de teugels strak aan en maakte een sliding stop. Hij keerde het paard en kwam met een draf terug bij zijn vader. Ook de anderen stopten onmiddellijk, sprongen van hun paard en liepen naar de koning. De kapitein die kort achter de prins reed was er als eerste bij. Hij knielde en riep: “Sire! Sire!” Er kwam geen reactie. Ook de zoon stortte zich over zijn vader.

“Papa, zeg toch iets!”

De koning opende traag zijn ogen en keek naar zijn zoon. Met een zwakke stem sprak hij zijn zoon toe:

“Lieve zoon, zorg heel goed voor je moeder en onze stad.”

De ogen van de koning waren zo zwaar dat hij ze terug sloot.

“Je mag nu niet sterven, vader.”

De koning opende nog één keer zijn ogen en glimlachte. Toen draaide zijn hoofd even naar de rechterkant en sperde hij de ogen wijd open. De kapitein

voelde in de hals van de koning, en kon geen hartslag meer waarnemen. Hij keek naar de zoon en boog voorzichtig het hoofd.

“Je vader is overleden.”

“Nee!” riep de zoon van de koning. “Het kan niet, de koning is niet dood!”

Eén van de ridders nam Carados bij de schouder en keek hem in de ogen.

“Je zal sterk moeten zijn, uw moeder zal je hard nodig hebben.”

De zoon keek zijn vader aan en zag een kleine bloedstraal uit een oor en zijn neus vloeien. Hij knielde terug en sloot de ogen van zijn vader met zijn rechterhand. Een tijd lang bleef hij bij zijn vader zitten. Daarna sprak hij met betraande ogen:

“Rust zacht, papa. Ik zal mama met volle overgave helpen.”

De koning werd op zijn paard gelegd en met een langzame pas werd hij naar het kasteel overgebracht. Langs de akkers zagen menige mensen de koning op zijn paard liggen. Sommigen barstten in tranen uit, anderen hielden zich heel sterk. Ook in de stad werd iedereen overmand door het trieste gebeuren. De koningin die de paarden hoorde aankomen, keek door het raam van de woonkamer. Ze zag dat haar man over zijn paard lag. Ze schreeuwde het uit en werd onwel. Esmee, een kamermeisje die in haar nabijheid was, kon